

[Victor Larsen.]

munerne saaledes, at de faar mere Bevægelsesfrihed, men jeg vil gerne allerede paa dette Tidspunkt gøre opmærksom paa, at man maa gøre sig klart, at saaledes er det.

Naar den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale bemærkede, at dette Forslag var skematisk i § 2, er dette jo fuldkommen rigtigt, og vi fra vor Side kan tiltræde, at man har gjort det skematisk. I en saa urolig Situation, hvor alt flyder, paa et Tidspunkt, hvor det for mange Kommuner vilde være fuldkommen umuligt paa retfærdig og rimelig Maade at gøre op, hvor meget de enkelte skulde have, maa det være rigtigt, naar man ønsker at bringe hurtig Hjælp, at skematisere, saaledes som man har gjort det her. Vi finder ogsaa, det i sig selv kan være rimeligt, at man her stryger de 3 Grupper. Om dette sagde Ministeren, saa vidt jeg erindrer, at meget ofte gjorde Kørselsudgifter og andre Udgifter paa Landet Tingene dyrere netop under disse Forhold. Det kan vi tiltræde, og vi synes, det er meget forstandigt, hvad der her er gjort.

Men jeg maa gøre en ganske lille Bemærkning, ikke for at drøppe Malurt i Bægeret, men for at konstatere, hvor vanskeligt det er at forudsige noget. Under nogle Forhandlinger, som vi havde om Aldersrenteloven, opgjorde Ministeriet i Skrivelse af 6. April 1937 — ganske vist skønsmæssigt, men vel sagtens dog med en tilnærmelsesvis Rigtighed —, at de samlede Aldersrenteudgifter i 1938—39 vilde beløbe sig til 103 Mill. Kr. Det Regnskab, der nu foreligger, viser, at Udgifterne er steget til 108,7 Mill. Kr. Dette viser dels, hvor vanskeligt det er at forudsige Ting, selv naar der ikke er Krig, og ogsaa, hvorledes disse Udgifter har en Tendens til bestandig at blive større, end man havde forudberegnet dem. Jeg peger kun paa dette for i denne Forbindelse atter at sige, at der efter vor Opfattelse kun er en eneste Vej at gaa, nemlig den, at man, som vi i mange Aar har paapeget, kommer ind paa en Lovgivning, hvorved det bliver muligt, at de enkelte selv fra deres unge Aar bidrager til deres Alderdomsforsørgelse.

Med Hensyn til det Forslag, der foreligger fra kommunistisk Side, vil jeg gerne sige, at det for os ikke har synderlig Interesse. Der er ikke i de foreliggende Forhold nogen som helst Begrundelse for, at man, paa dette Tidspunkt i alt Fald, skulde gaa til en saa voldsom Forhøjelse som et 30 pCt.s Tillæg. Men vi kan straks tilsi

af Regeringen forelagte Lovforslag vor Støtte.

Jensen (Gørding): Vi er sikkert alle enige om, at den Samfundsklasse, som det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa — nu Vinteren staar for Døren — at yde en højst nødvendig Hjælp under Dyrtiden i Form af Brændselshjælp og en Forhøjelse af det Beløb, Kommunalbestyrelserne kan yde som personlige Tillæg, er Samfundet i en stor Gæld til, fordi vi alle har disse Borgere at takke for den Levestandard, det danske Samfund har i Dag; den er en Følge af deres store Flid, Nøjsomhed og Sparsommelighed. Jeg hilser derfor med stor Tilfredshed det af den højtærede Socialminister forelagte Forslag om Brændselshjælp m. m. og kan helt og fuldt paa mit Partis og egne Vegne billige baade Størrelsen af den økonomiske Ydelse og Maaden, hvorpaa Støtten ydes. Bestemmelserne herom har jeg intet at bemærke til, da jeg er klar over, at Grunden til, at Ministeren ikke er gaaet videre, ene er, at den højtærede Finansminister ikke har set sig i Stand til at fremskaffe flere Penge, saadan som Statsfinanserne er stillet.

Jeg haaber imidlertid, at Lovforslagets Fremkomst og Pressens Omtale af det maa føre til, at alle Kommunalraad nu vil udnytte Aldersrenteloven til Bunds, saaledes at den Ulighed, der vitterlig er til Stede Kommunerne imellem, helt maa forsvinde. Jeg sigter her til Anvendelsen af det fulde Beløb, 10 pCt., til personlige Tillæg til de mest trængende, dem, der ingen som helst Formue har, og som derfor alene skal leve af den knappe Aldersrente. Jeg kunde endvidere ønske, at visse Kommunalraad anvendte Adgangen til at yde Huslejhjælp mere end hidtil. De kommunale Raads Samfundssind kunde herved give sig til Kende paa en endog meget smuk Maade. Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at de ringest stillede Aldersrentenydere faar baade Flæske-, Mælke- og Fiskekort.

Lovforslaget giver mig Lejlighed til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at Bestemmelsen i Aldersrenteloven om Konjunktur- og Stedtillæg trænger til at ændres. Stedtillæg paa Landet afhænger af forskellige Faktorer, der bestemmer, hvor dette ydes. Bestemmelsen er næppe længere tidssvarende, og jeg henleder altsaa Ministerens Opmærksomhed herpaa.

Lovforslaget vil forhaabentlig møde en enig Rigsdag, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.